

(Tredie Behandling i Folkethinget findes i dettes Tidende Sp. 919, Lovforslaget som vedtaget i Folkethinget Tillæg C Sp. 17—18).

Da Ingen begjærede Ordet, gif man strax til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges eenstemmig med 37 Stemmer.

Formanden: Dagsordenen er hermed udtomt. Næste Møde vil blive afholdt i Morgen, Tirsdag, Kl. 1½, og Dagsordenen vil da være:

1) Justitsministeren forelægger:

Forslag til Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende m. m.

2) Indenrigsministeren forelægger:

Forslag til Lov om Tillæg til Lovene om Spørringen af 19de Februar 1861 og 11te Februar 1863.

3) Tredie Behandling af:

Forslag til Lov, hvorved Indspøbsret meddeles for forskellige Udlandinge.

Mødet hævet Kl. 2¼.

Trettende Møde.

Tirsdagen den 10de November Kl. 1½.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: 3die Landsthingsmand for 8de Kreds (Brind-Seidelin) har meddelt mig, at han ved Forretninger er forhindret fra at være til Stede her indtil Aarets Udgang.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Justitsministeren forelægger:

Forslag til Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende m. m.

Justitsministeren: Jeg har herved den Ære at forelægge for det høie Landsting „Forslag til Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende m. m.“ Den Lovbestemmelse, som nærmest

skulde være den, der indeholder Regler for dette Forhold, er, som bekendt, Forordningen af 10de December 1828. Denne Forordning hviler imidlertid paa Forudsætninger, som ikke længere ere til Stede, hvoraf Følgen da er bleven, at Forordningens Bestemmelser i Virkeligheden have været uanvendelige, i alt Fald i deres fulde Omfang. Det vil jo erindres, at paa den Tid, da den nævnte Forordning udkom, gjaldt der Pasvæng ikke blot for Udlandinge, som vilde drage ind i Landet, men ogsaa for Landets egne Undersaatter, for saa vidt som de vilde skifte Opholdssted. Det vil jo fremdeles være nok som bekendt, at det hele Laugsvaesen og Gaandværkernæring den Gang var ordnet paa en ganske anden Maade ikke blot i Danmark, men ogsaa i Udlandet, hvoraf Følgen naturligvis blev den, at det blev let at adstille Gaandværksfænde fra andre Borgere, og for saa vidt at bringe særlige Kontrolforanstaltninger i Anvendelse over for dem. Sinebens man derhos i 1828, naar man skulde foretage Reiser og ikke var meget formuende, ofte foretog disse til Gods, hvilket yderligere gjorde det let at gennemføre Kontrolvaesenet, saa foretager man jo nuomstunder Reiser paa en anden Maade, som gjør det umuligt at bringe de Tilsynsregler, som man opstillede i 1828, til Anvendelse. Dette maa være tilstrækkeligt til at vise, at Forholdene have forandret sig saa grundig, at Bestemmelserne i Forordningen af 10de December 1828 ikke kunne komme til Anvendelse, og der er ogsaa, hvad disse Kontrolbestemmelser angaar, i Enkelthederne Meget, som er uforeneligt med den nyere Retstilstand. Herved figter jeg navnlig til, at Gaandværksfænde, som fik Vandrebog, og hvem der blev foreskrevet visse Ruter, som de skulde følge, efter Forordningens Bestemmelser vare henvisse til kun at maatte tage Ophold og kun at maatte søge Arbeide i Kjøbstæderne. Dette er jo Noget, som slet ikke lader sig forene med Forholdene, saaledes som de ere ordnede efter den nugældende Næringslovgivning, og altsaa ogsaa for saa vidt er en Forandring nødvendig. Man har længe følt denne Nødvendighed; men en ny Ordning er i forskjellig Henseende forbunden med nogen Vanskelighed, og der er ogsaa her særlig Opfordring til paa dette Omraade ogsaa at gjøre sig bekendt med, hvilke Bestemmelser der gjælde i andre, navnlig de tilstødende Lande. Dette er til Dels Grunden til, at der ikke før nu er forelagt Repræsentationen noget Lovforslag. Jeg har allerede tilladt mig at hentyde til, at den Pasvæng, som tidligere gjaldt for Rejsende heri Landet, for Landets egne Undersaatter, er bortfalden; men som det ikke vil være de Herrers ubekendt, er Pasvængen praktisk ogsaa bortfalden for Fremmede, der søge herind i Landet. Den gjældende Paslovgivning er jo den, at Pasfrihed indtræder for et fremmed Lands Undersaatter, for saa vidt der i paagældende fremmede Land